

Arrest

nr. 263 816 van 18 november 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 9 juli 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 mei 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van advocaat attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 4 december 2019 een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd door de verwerende partij onontvankelijk bevonden op 26 mei 2021 omdat verzoeker geen buitengewone omstandigheden had aangetoond die hem zouden toelaten zijn aanvraag in België in te dienen in plaats van, zoals de regel het voorschrijft, via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

1.2. Ook op 26 mei 2021 werd in hoofde van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum”*

1.3. Het beroep dat verzoeker indiende tegen de onder punt 1.1 vermelde beslissing, werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 263 815 van heden.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Het wordt uiteengezet als volgt:

“II. 1.2. Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn. ”

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde. Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel

niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen).

II.1.3. Volgens artikel 7 van het Vreemdelingenwet beschikken de minister of zijn gemachtigde aldus over een discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. In tegenstelling tot wat verwerende partij in casu heeft gedaan, zijnde automatisch een bevel om het grondgebied af te leveren, moet men weldegelijk afdoende motiveren en waarom met het bevel om het grondgebied af te leveren heeft afgegeven aan verzoekende partij.

Dergelijke discretionaire bevoegdheid houdt aldus in dat - alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten - verwerende partij sowieso moet nagaan of er een mogelijke schending dreigt van internationaal recht, en zeker artikel 3 EVRM bij de tenuitvoerlegging van dergelijke beslissing.

In de thans bestreden beslissing geeft verwerende partij als reden van de beslissing:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.*

Verwerende partij verliest echter in de thans bestreden beslissing het eerste deel van artikel 7 uit het oog, waarin duidelijk staat "ONVERMINDERD meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag".

II.1.4. Indien er aldus een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, moet steeds duidelijk gemotiveerd worden waarom zulks wordt gedaan en moet -in plaats van automatisch dergelijke beslissing af te geven - automatisch gemotiveerd en nagegaan worden of de uitvoering van dergelijke beslissing geen schending inhoudt van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen.

Zo werd noch in de huidige beslissing (bevel om het grondgebied te verlaten), noch in haar aanvraag tot humanitaire regularisatie ten gronde onderzocht of de huidige beslissingen een schending inhoudt van artikel 3 EVRM.

Artikel 3 EVRM omvat het verbod op foltering en onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Artikel 3 EVRM verbiedt ook uitzetting naar een land waar een persoon een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Zoals werd uiteengezet in haar aanvraag tot humanitaire regularisatie is de situatie in Bangladesh desastreus en verslechtert de situatie er elke dag, mede ten gevolge van de COVID pandemie. Indien verzoekende partij terug gestuurd wordt naar Bangladesh zal zij weldegelijk blootgesteld worden aan onmenselijke en/of vernederende behandeling.

Verzoekende partij leest niet in de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met alle elementen waarover verwerende partij beschikte.

Uit de verschillende brieven van vrienden en kennissen van verzoekende partij (aanvraag 9bis VW) blijkt namelijk dat zij een uitgebreide vriendenkring heeft uitgebouwd, zeer geliefd is in haar omgeving en zich volledig heeft ingeburgerd in onze maatschappij. Haar hele privé leven bevindt zich thans in België.

Zelfs al meende verwerende partij al dan niet terecht dat de aanvraag ex. art. 9bis Vreemdelingenwet dd. 26 mei 2021 onontvankelijk moest worden verklaard - goud certe non, dan nog wil dit niet zeggen dat dit geen elementen zijn waarmee rekening had moeten worden gehouden bij een beslissing om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij kan niet terugkeren naar haar land van herkomst omdat gezien dit een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

II.1.5. Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de bestreden beslissing, geenszins gesteund is op rechterlijke EN feitelijke motieven.

In die zin zijn de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden!

Verzoekende partij is tevens van mening dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel, formele motiveringsplicht, artikel 3 EVRM en artikel Vreemdelingenwet heeft geschonden.”

2.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, met name omdat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Verzoeker betwist dit op zich niet, maar betoogt dat ten onrechte geen onderzoek werd gevoerd naar artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in hoofdzaak beroept op de elementen die hij had ingeroepen in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

In de beslissing die werd genomen naar aanleiding van deze aanvraag werden al deze elementen beoordeeld, en dit meer bijzonder in het licht van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Zo werd nagegaan of verzoeker buitengewone omstandigheden had aangetoond die hem zouden toelaten om zijn aanvraag in te dienen in België, in plaats van, zoals dat in beginsel hoort, bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Met de beoordeling van de ontvankelijkheid van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt, met andere woorden, geantwoord op de vraag of verzoeker al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren, en dus of er redenen zijn die de overheid ervan zouden kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere beoordeling vraagt van de elementen die werden aangehaald in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat noch in de thans bestreden beslissing, noch in de beslissing over haar aanvraag om machtiging tot verblijf ten gronde werd onderzocht of de beslissingen een schending zouden inhouden van artikel 3 van het EVRM, waarbij hij verwijst naar de desastreuze situatie in Bangladesh die mede ten gevolge van de Covid-pandemie elke dag verslechtert. Hij kan daarin niet worden bijgetreden. In het voormelde arrest nr. 263 815 werd immers het volgende gesteld:

“2.6. Verzoeker wijst er vervolgens op dat hij in zijn aanvraag had gewezen op de algemene grillige situatie in Bangladesh. Hij stelt dat het niet ernstig is dat de verwerende partij vereist dat verzoeker had moeten aantonen dat de algemene situatie ook op hem van toepassing zou zijn.

De verwerende partij zegt hierover het volgende in de bestreden beslissing:

“Ook de verwijzing naar de toestand in Bangladesh (waar de toestand zeer grillig zou zijn, zeker de facto op het terrein) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn of dat hijzelf specifiek geraakt zal worden door de omschreven situatie omwille van zijn persoonlijke situatie of omstandigheden.”

Dit motief kan niet los worden gelezen van de eraan voorafgaande paragraaf, met name:

“Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven en zijn fysieke integriteit indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding

dat betrokkene vreest voor zijn leven en zijn fysieke integriteit volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”

Verzoeker had immers op de algemene situatie in Bangladesh gewezen nadat hij erop had gewezen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst voor zijn leven en fysieke integriteit vreesde en daaraan toevoegde dat hij destijds niet zomaar was gevlucht uit zijn land.

In het licht van de verschillende asielaanvragen die verzoeker had ingediend en de verwerping ervan, waarbij ook conform artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet werd nagegaan of hij omwille van zijn persoonlijke situatie of omwille van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict een reëel risico op ernstige schade zou lopen bij terugkeer, is het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te vereisen dat verzoeker zijn vrees zou staven met een bewijs dat zijn leven in gevaar zou zijn of dat hijzelf specifiek zou geraakt worden door de situatie aldaar omwille van zijn persoonlijke omstandigheden. Verzoeker toont immers niet aan dat de actuele situatie in zijn land van herkomst dermate ernstig is dat hij door zijn loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt voor zijn leven of fysieke integriteit.”

Waar verzoeker nog verwijst naar de huidige coronapandemie in Bangladesh en de beweerde onmogelijkheid om een afspraak te maken bij de ambassade, stelt de Raad andermaal vast dat dit element niet werd aangehaald in de aanvraag, noch in een actualisatie ervan. De verzoekende partij kon hier dus niet op antwoorden en de Raad is niet bevoegd om zich uit te spreken over elementen die in het kader van de aanvraag niet aan de verwerende partij werden voorgelegd.”

Verzoeker toont derhalve niet aan dat geen onderzoek zou hebben plaatsgevonden aangaande een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in het licht van de situatie in Bangladesh. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde immers dat wie zich wenst te beroepen op artikel 3 van het EVRM er blijk van moet geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt is er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin. Het onderzoek van de verwerende partij in de beslissing over de regularisatieaanvraag heeft precies de argumenten van verzoeker getoetst aan deze uitgangspunten, en heeft aldus de facto een onderzoek gedaan naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM alvorens over te gaan tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat indien een terugkeer naar Bangladesh vooralsnog niet mogelijk zou zijn om redenen die met de Covid-19- pandemie verband houden, dan kan steeds een aanvraag worden ingediend op grond van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet om de termijn voor vrijwillig te vertrek te verlengen.

Waar verzoeker verder wijst op het feit dat hij een uitgebreide vriendenkring heeft uitgebouwd, heel geliefd is in zijn omgeving en zich volledig heeft ingeburgerd zodat zijn hele privéleven zich in België bevindt, wijst de Raad erop dat in het arrest nr. 263 816 van heden het volgende werd gesteld:

“2.5. Vooreerst voert verzoeker in essentie aan dat de verwerende partij ten onrechte oordeelt dat zijn langdurig verblijf en integratie in België geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Hij stelt ook dat hij niet begrijpt waarom deze elementen enkel in de gegrondheidsfase worden beoordeeld en dus niet leiden tot verblijf.

De Raad stelt in dat verband vast dat het standpunt van de verwerende partij in lijn is met de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de

gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoeker moet derhalve met concrete argumenten aantonen waarom daar in zijn specifieke geval anders over moet worden gedacht.

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift zijn verregaande integratie in België, zijn beheersing van de Nederlandse taal, het feit onmiddellijk aan de slag te kunnen en niet ten laste te vallen van het sociaalezekerheidssysteem en een meerwaarde te vormen voor de maatschappij. Verzoeker toont met deze loutere herhaling niet aan dat de verwerende partij niet deugdelijk heeft geoordeeld. Immers mag niet worden voorbijgegaan aan het gegeven dat in de bestreden beslissing ook het volgende werd gesteld:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat een terugkeer een verregaande inbreuk zou vormen op zijn succesvolle integratie. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert in beginsel niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat hij tijdens zijn verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze zijn integratie hem dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).”

Verzoeker brengt geen enkel concreet argument bij waaruit zou moeten blijken dat dit motief kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is, of in strijd met de wet. Waar hij verder in zijn verzoekschrift betoogt dat hij niet begrijpt welke criteria de verwerende partij om iemand de gunst van de humanitaire regularisatie te verlenen en dat als hij niet in aanmerking komt, dan niemand, stelt de Raad vast dat in casu niet wordt geoordeeld over de vraag of aan verzoeker de gunst van de machtiging kan worden verleend, maar over de vraag of hij aantoont dat hij zijn aanvraag uitzonderlijk in België kan indienen.”

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aantoont dat zijn integratie en lang verblijf in België een terugkeerbesluit in de weg staat.

Waar verzoeker tot slot betoogt dat in de bestreden beslissing niet kan worden gelezen dat rekening werd gehouden met alle elementen waarover de verwerende partij beschikte, voert hij de schending aan van de formele motiveringsplicht.

Hiervoor is reeds gebleken dat de verwerende partij zich heeft gebogen over de door verzoeker in zijn aanvraag aangehaalde elementen, alvorens zij een terugkeerbesluit nam. De beslissing van 26 mei 2021 die het resultaat was van deze beoordeling werd aan verzoeker betekend, samen met het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker weet dus op grond van welke motieven de verwerende partij heeft geoordeeld dat hij kan terugkeren naar zijn land van herkomst, meer nog, heeft hiertegen een beroep ingediend, dat inmiddels door de Raad werd verworpen. In die omstandigheden toont hij niet aan welk belang hij heeft bij het gegeven dat de motivering over de elementen van zijn aanvraag niet werd hernomen in het bevel om het grondgebied te verlaten. De aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht kan in casu niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

2.3. Verzoeker toont geen onwettig of onzorgvuldig handelen van de verwerende partij aan. Evenmin maakt hij aannemelijk dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd.

2.4. Het middel heeft geen ruimere draagwijdte dan datgene wat hiervoor werd beoordeeld zodat het in zijn geheel kan worden verworpen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS